

5861 3. Beh. af Lovf. om Tilfyn med

Fremmede og Rejsende m. m.

5862

Forslaget gaar jo ud paa, at Udgifterne skulle afholdes af vedkommende Kommunekasse efter de derom særligt givne Bestemmelser, og jeg tillader mig at gjøre opmærksom paa, at der ikke staar „efter de hidtil gjældende Bestemmelser“ eller „efter de derom for Tiden gjældende Bestemmelser“, men der staar „efter de derom særligt givne Bestemmelser“, hvilket altsaa maa sere til, at man maa afgjøre disse Spørgsmaal efter de til enhver Tid gjældende Regler. For Diebløkket er det altsaa Loven af 14de Marts 1867; men dersom Rigsdagen senere maatte vedtage en Forandring i denne Henseende ved Jattigloven, ja, saa kommer den Regel, Rigsdagen i sin Tid maatte vedtage, ogsaa til Anvendelse paa dette Omraade. Der er altsaa netop ved den Maade, hvorpaa Forslaget her er stillet, aabnet den fuldeste Frihed for Rigsdagen til at ordne dette Spørgsmaal, som ethvert andet, der angaar Udredelsen af Jattigudgifter og hvad dermed staar i Forbindelse, og jeg kan ikke skjønne Andet, end at man paa den Maade har ordnet Sagen rigtigt; thi Enhver vil dog vistnok give mig Medhold i, at man ikke under 3die Behandling af en Lov, der handler om noget ganske Andet, nemlig en Gren af Politivæsenet, Tilfynet med Fremmede, skal komme ind paa de store Principspørgsmaal vedrørende Jattigvæsenet. Jeg kan derfor ikke Andet end opfordre det ærede Thing til ikke at stemme for de af de ærede Herrer stillede Forslag.

J. Madsen: Der er vel ikke stor Sandsynlighed for, at dette Forslag kan gaa igjennem, eftersom den høitærede Justitsminister og det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) ere i saa god Samstemning med hinanden. Men naar den høitærede Justitsminister har anset saa meget over, at jeg har stillet dette Forslag, der opstiller et nyt Princip, saa maa jeg gjøre opmærksom paa, at jeg ikke har søiet „Statsskassen“ ind i Paragrafen; thi den har staaet der før. Naar der ikke før havde staaet, at endel af de Udgifter, som omhandles i Loven, skulde udredes af Statsskassen, havde jeg ikke dristet mig til at stille dette op som noget helt Nyt. Det er altsaa ikke noget aldeles Nyt, der her er fremkommet, thi det stod der fra Begyndelsen af; ialtsald stod det i det Forslag, der kom fra Landsthinget, at det skulde være Statsskassen, som skulde betale Udgifterne, hvor der findes en Udvisning Sted. Nu er det jo ikke saa godt at skjelne mellem Hjemvisning, Udvisning eller Hjemsendelse; disse Tilfælde kunne maasse undertiden staa i me-

get nær Forbindelse med hverandre. Hvorvidt man da i alle Tilfælde kan skjelne nægtigt mellem, hvad der skal udredes af Statsskassen, og hvad af Kommunekassen, veed jeg ikke; det vil komme an paa en Prøve. Men vi se dog saa ofte, at de vedtagne Lovbestemmelser kunne bringe megen Tvivl tilstede, saa at der endog kort efter, at en Lov er udkommen, kan være saadanne Tvivl tilstede, at vi nødes til at have en ministeriel Afgjørelse for, hvorledes den skal fortaas. Jeg har derfor tænkt mig, at naar det i alle Tilfælde var Regel, at Staten skulde udrede Udgifterne, saa var Sagen klar. — Den høitærede Justitsminister gjorde ogsaa Indvending derimod paa Grund af, at der ikke er Midler bevilget dertil; men der er jo heller ikke bevilget Midler til de Udgifter til Vedkommendes Forsendelse, som omtales i den første Del af Paragrafen, og der kan jo ogsaa let der findes Udgifter Sted. Jeg kan heller ikke se, at Loven i det Hele er en Lov, som nærmest har til Hensigt at beskytte Kommunerne mod Overbebyrdelse. Jeg vilde snarere tro, at det var en Lov, som sigtede til, eller hvis principale Hensigt det var at befri Samfundet for saadanne omstretende og omvandrende Personer fra Ulandet, der ikke have virkelige Midler til deres Ophold, og som ikke søge noget egentligt Næringserhverv. Jeg ser jo vel, at Loven ogsaa kan anvendes paa andre Ublændinge; men i saa Henseende var det, at jeg opfattede en Tvivl med Hensyn til, at jeg ikke finder Noget i Loven, som betrygger os for, at den Kommune, som skal betoste Hjemsendelsen, ikke udsættes for at faae de Paagjældende sendte tilbage igjen. Dette sagde jeg allerede i mit første Foredrag, og hverken den høitærede Justitsminister eller det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) har givet os nogen Forsikring om, at dette ikke kan ske. Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds gjorde den Bemærkning om Tarepengene, at det var nødvendigt her at træffe en særegen Bestemmelse om disse; men dette Punkt er allerede omhandlet i Loven af 14de Marts 1867, og det findes ogsaa, som det ærede Medlem selv bemærkede, angivet, hvorledes Udgifterne skulle udredes i de Tilfælde, hvor Erstatning ikke kan faas, altsaa ogsaa i det Tilfælde, hvor en Forsendelse sker til Ulandet. Men naar vi have en tydelig og klar Bestemmelse herom i denne Lov — og den ærede Minister har nu for nylig sagt, at denne Lov maatte gjælde, naar den udkommer — saa maatte Omkostningerne fordeles paa samme Maade, som efter Loven af 14de Marts 1867. Men saa veed jeg